

## Čís. 13908.

**Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti zemědělcům.**

Pro úroky a anuity splatné po 9. květnu 1933 lze proti zemědělcům v dražebním řízení pokračovati. Byl-li odklad přece povolen i ohledně takových úroků a anuit, nelze rekursu proti tomuto usnesení vyhověti, není-li ani z jeho obsahu ani z jeho návrhu zřejmo, ohledně kterých anuit a úroků splatných po 9. květnu 1933 a jich výše má v dražebním řízení býti pokračováno, zvláště, když se v rekursu uvádí zcela povšechně, že již ve vymáhaném kapitálu jsou dlužné anuity a úroky splatné po 9. květnu 1933.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R II 435/34.)

Soud první stolice zamítl návrh dlužníků, aby byl povolen odklad exekuce vnucenou dražbou nemovitosti podle zákona ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n., a uvedl v důvodech mimo jiné, že dlužníci nezaplatili z vymáhaných pohledávek úroky po 9. květnu 1933. Rekursní soud povolil odklad exekuce a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Okolnost, že dlužníci nemohli zaplatiti úroky splatné po 9. květnu 1933, nemá vůbec významu, poněvadž vymáhající strana nevymáhala jen úroky, nýbrž vymáhá na prvním místě kapitál a nelze vykládati zákon tak, že by povinná strana, by mohla užiti dobrodiní zákona o ochraně zemědělců před exekucemi, musela zaplatiti smlouvené úroky splatné po 9. květnu 1933.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

## Důvody:

Podle ustanovení § 3 písm. g) zák. čís. 33/1934 sb. z. a n. neplatí ochrana poskytnutá zemědělcům podle § 1 a 2 cit. zák. pro vymáhání anuit a úroků, které se staly splatnými po 9. květnu 1933. Pro úroky a anuity splatné po 9. květnu 1933 lze tudíž v dražebním řízení pokračovati a jest v tom směru s vývody dovolacího rekursu souhlasiti. Dovolacímu rekursu nelze však vyhověti proto, že ani z jeho obsahu ani z jeho návrhu (činí se jen návrh na obnovu usnesení prvního soudu, které návrh dlužníků zamítlo vůbec), není zřejmo, ohledně kterých anuit a úroků splatných po 9. květnu 1933 a jich výše má v dražebním řízení býti pokračováno, zvláště, když se v dovolacím rekursu uvádí zcela povšechně, že již ve vymáhaném kapitálu jsou dlužné anuity a úroky splatné po 9. květnu 1933.

## Čís. 13909.

**Propuštění zaměstnance není bezúčinné (§ 55 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n.), třebaže k němu došlo až po podání žádosti o povolení léčebné péče, stalo-li se proto, že zaměstnanec nekonal**

službu po více než šest týdnů, v kterémžto mezidobí nebyl ještě podroben léčebné péči.

Při počítání doby vytčené v § 27 čís. 5 zák. o obch. pom. nelze přihlížeti k době léčebné péče. Jest třeba, by mezi propouštěcím důvodem podle § 27 čís. 5 zák. o obch. pom. a mezi propuštěním byla časová souvislost. Časová souvislost nebyla zachována, nevyvodil-li zaměstnavatel z onemocnění zaměstnance důsledky ihned, nýbrž přikročil-li k jeho propuštění teprve později, dokonce teprve tehdy, když léčebná péče byla již ukončena a když se zaměstnanec hlásil jako uzdravený k nastoupení služby.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, Rv II 589/32.)

Žalobce, účetní žalované firmy, byl dne 2. října 1931 propuštěn ze služby, ježto nevykonával služby pro nemoc trvající přes šest týdnů. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované platu za říjen až prosinec 1931 a doplatku remunerace. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uznal žalovanou povinnou zaplatiti žalobci 1620 Kč.

#### D ů v o d y:

Především se podotýká, že v napadeném rozsudku jest nepřesně uvedeno, že byla žalobci dána »výpověď«, neboť není sporu o tom, že žalobce byl dopisem žalované firmy ze dne 2. října 1931 z jejích služeb propuštěn s okamžitou platností z důvodu, že nevykonával služby pro nemoc trvající déle než 6 týdnů. Jest proto zkoumati, zda žalobcovo propuštění bylo podle § 55 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. bezúčinné. Podle první věty prvního odstavce § 55 tohoto zákona pojištěnec, jenž byl podroben léčebné péči v odborném ústavě léčebném nebo v lázních pod dozorem lékařským, nesmí býti z důvodu t o h o t o léčení propuštěn ze zaměstnání. Podle druhé věty téhož odstavce jest t a k o v é propuštění, t. j. jen propuštění, které se stalo z důvodu, že zaměstnanec byl podroben léčebné péči v odborném ústavě léčebném nebo v lázních pod dozorem lékařským, bezúčinné tehdy, zavede-li se skutečně léčebná péče a došlo-li k němu po podání návrhu nebo žádosti o léčebnou péči. Předpoklady bezúčinnosti propuštění podle § 55 odst. (1) zákona č. 26/1929 sb. z. a n. jsou tedy tyto: 1. že léčebná péče v odborném ústavě léčebném nebo v lázních pod dozorem lékařským byla skutečně zavedena, 2. že se propuštění stalo z důvodu t o h o t o léčení, a 3. že k propuštění došlo po podání návrhu nebo žádosti o léčebnou péči. V souzeném případě není sporné, že žalovaná firma nepropustila žalobce z důvodu, že byl podroben léčebné péči v odborném ústavě léčebném nebo v lázních pod dozorem lékařským, nýbrž jen proto, že nekonal služby pro nemoc od 9. června 1931 po dobu delší než 6 týdnů. V tomto mezidobí, přesahujícím šest týdnů (od 9. června do 21. července 1931), nebyl žalobce ještě podroben léčebné péči ve

smyslu § 55 odst. (1) zákona čís. 26/1929 sb. z. a n., neboť jest nesporné, že vstoupil do léčebné péče teprve od 30. července 1931. Nešlo tedy o t a k o v é propuštění, jaké má na mysli druhá věta prvního odstavce § 55, takže je nelze pokládati za bezúčinné jen proto, že k němu došlo po podání žalobcovy žádosti o povolení léčebné péče.

Přes to však nelze dovolání odepřítí oprávněnost a žalobnímu nároku důvodnost. Nevykonávání služby pro nemoc po dobu delší než šest týdnů jest sice podle § 27 čís. 5 zák. čís. 20/1910 ř. z. důležitým důvodem, oprávnujícím zaměstnavatele k předčasnému propuštění zaměstnance, ale jest při tom nutné, aby mezi propouštěcím důvodem a propuštěním byla časová souvislost a aby za propouštěcí důvod nebylo používáno skutečností minulých, o nichž se lze důvodně domnívati, že byly mlčky prominuty. (Viz rozhodnutí čís. 1163 sb. n. s.) V souzeném případě nastal propouštěcí důvod již uplynutím šesti týdnů po dni 9. června 1931, tedy již po dni 21. července 1931, ale propuštění se stalo teprve dne 3. října 1931. K době léčebné péče, která potrvála od 30. července do 2. října 1931, nelze přihlížeti při počítání doby vytčené v § 27 čís. 5 zákona čís. 20/1910 ř. z., neboť tomu brání ustanovení § 55 zákona čís. 26/1929 sb. z. a n. Nevyvodila-li žalovaná firma z toho, že žalobce nekonal služby pro nemoc trvající přes šest týdnů, žádných důsledků tehdy, když uvedenou okolnost seznala, tedy koncem července 1931, a přikročila-li k žalobcovu propuštění později, až po dvou měsících, dokonce teprve potom, když léčebná péče byla již ukončena a když se žalobce jako uzdravený hlásil k nastoupení služby, nelze uznati, že tu byla potřebná časová souvislost mezi propouštěcím důvodem podle § 27 čís. 5 zákona čís. 20/1910 ř. z. a propuštěním. Z toho, že žalovaná firma nepoužila proti žalobci propouštěcího důvodu tehdy, kdy nastal, jest dále usuzovati, že byla žalobci jeho nepřítomnost ve službě pro nemoc zaměstnavatelkou mlčky prominuta. Příčiloť by se požadavku právní bezpečnosti a zásadě poctivosti v obchodních stycích, kdyby propouštěcího důvodu podle § 27 čís. 5 zákona čís. 20/1910 ř. z. mohlo býti proti obchodnímu pomocníku použito teprve, když se po ukončení léčebné péče ve smyslu zákona o pensijním pojištění čís. 26/1929 sb. z. a n. hlásil jako uzdravený k opětovnému nastoupení služby. Předčasné propuštění žalobce ze služeb žalované firmy nebylo tedy kryto propouštěcím důvodem, jehož žalovaná firma použila, a žalobce se právem domáhá podle § 29 zák. o obch. pom. nároku na plat náležející mu podle smlouvy za dobu, která by musila projíti až do skončení služebního poměru řádnou šestitýdenní výpovědí danou ke konci kalendářního čtvrtletí podle § 20 odst. (1) zák. o obch. pom. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce měl podle smlouvy nárok na měsíční plat 500 Kč a na výroční remuneraci ve výši měsíčního platu, na kterouž mu bylo zaplaceno jen 380 Kč. Přísluší mu tedy proti žalované firmě podle § 29 zák. o obch. pom. nárok na plat za tři měsíce (říjen, listopad a prosinec 1931) v částce 1.500 Kč a mimo to podle § 16 zák. o obch. pom. nárok na doplacení remunerace v částce 120 Kč, úhrnem 1.620 Kč.